

Голубь Валерія Володимирівна,

*д. держ. упр., проф., професор кафедри суспільного розвитку і суспільно-владних відносин,
Національна академія державного управління при Президентові України,
м. Київ*

ORCID 0000-0003-4790-4819

УДК 323.2:005.591.6

doi: 10.34213/tp.19.04.02

УПРАВЛІННЯ ПУБЛІЧНОЮ ПОЛІТИКОЮ: КОНЦЕПТУАЛІЗАЦІЯ ПОНЯТТЯ В УМОВАХ СУЧАСНИХ ВИКЛИКІВ

Проаналізовано основні підходи до визначення понять “управління публічною політикою” і “публічне управління” в умовах сучасних викликів, а також нові форми взаємин влади і громадянського суспільства в контексті впливу неполітичних акторів на процеси розроблення й реалізації публічної політики, формування нового рівня соціальних інтеракцій між ними в горизонтальній і вертикальній площині, інституціоналізація нових системних взаємозв’язків завдяки активізації механізмів самоорганізації та зворотного зв’язку між громадськими і державними секторами. Визначено, що імперативом успішного управління в нових модернізованих державах є формування багаторівневої, багатоаспектної і багатофункціональної системи, що спирається на відповідну структуру управління – з делегованим функціональним розподілом, сильним лідерством, організаційною культурою і розвиненими суспільно-політичними комунікаціями.

Ключові слова: управління публічною політикою, публічне управління, публічна влада, управлінські відносини, інституційні зміни, корпоративне управління.

Постановка проблеми. Важливим складником розвитку держави є формування ефективної публічної політики і, відповідно, дієвої системи управління нею. Фактично управлінський складник є запорукою реалізації самої політики, стрижнем політико-управлінського процесу та його інтеракцій з усіма сферами і суб’єктами суспільно-політичних відносин. В умовах сучасного суспільного розвитку (для якого характерне формування інноваційних механізмів, що зумовлюють виникнення відповідних соціальних регуляторів) відбувається процес інституціоналізації нового рівня інтеракцій держави і суспільства, ускладнення і диференціація соціальних зв’язків, розвиток громадянських ініціатив, який підтверджує зростання громадянськості суспільства, посилення його суб’єктності і впливу на процеси розроблення та реалізації сучасної політики й управління. Отже, в умовах сучасних суспільно-політичних викликів актуалізуються питання щодо концептуалізації та визначення поняття “управління публічною політикою” в контексті раціоналізації функцій сучасної держави і розвитку суспільства.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аналіз сучасних вимірів і тенденцій розвитку публічної політики і публічного управління є предметом уваги вітчизняних – С. Телешун, І. Рейтерович, С. Ситник [1; 2] і зарубіжних науковців. Зокрема, К. Левіс і Д. Марш [7] приділяють увагу дослідженню нормативних і емпіричних аспектів відносин між урядом і громадянським суспільством, а також методології формування сітьового управління; Р. Роудс [8] акцентує увагу на сучасних тенденціях розвитку нової моделі управління – “управління без уряду”; К. Чебіт [6] аналізує передумови і перспективи розвитку нової управлінської системи – управління публічною політикою (governance of public policy), яка змінює акценти системи управлінських впливів і формує системи спільної відповідальності за реалізацію обраної стратегії і векторів розвитку держави і суспільства.

© Голубь В. В., 2019

Мета статті полягає в аналізі новітніх тенденцій розвитку публічної політики, інституціоналізації відносин інститутів влади і громадянського суспільства, посиленням суспільно-політичних інтеракцій, що передбачає якісні зміни у змістовних характеристиках цих понять і зумовлено зростанням динаміки участі неполітичних акторів, громадянського суспільства в політико-управлінських процесах сучасної держави відповідно, а також є передумовою концептуалізації нової форми управлінських відносин – управління публічною політикою.

Виклад основного матеріалу. У методологічному аспекті неангломовних джерел існують різні тлумачення й використання поняття публічної політики і публічного управління, які не завжди чітко відображають процеси і функціональне навантаження, що відбувається в політико-управлінській сфері. Така ситуація є зрозумілою, адже відомо, що в англомовній транслітерації існує три терміни, що розкривають поняття політики: *politics* – як боротьба за владу за механізми її утримання; *policy* – діяльність влади з розроблення й упровадження різноманітних програм, спрямованих на вирішення суспільних проблем, і часто результатом *policy* є конкретні політико-управлінські рішення; і *polity* – у цілому все, що можна віднести до політичних інтеракцій, взаємин у політичній площині суб'єктів різного рівня організації.

Відповідно, аналізуючи структурно-функціональні складники і змістовні особливості у використанні понять “публічна політика” і “публічне управління” у вітчизняній науці, важливо чітко визначати суб'єкт-об'єктний складник їх. На нашу думку, політика в аспекті інтересу сфери публічного управління й адміністрування більше відповідає змістовним складникам *policy* – як діяльності влади в інтересах суспільства з визначення стратегій розвитку, загальнонаціональних модернізаційних реформ, прийняття й реалізації рішень, спрямованих на розв'язання суспільних проблем, і в цілому на розвиток держави.

В останні десятиріччя у світі та в Україні активно розвиваються нові форми взаємин влади і громадянського суспільства в аспекті посилення впливу неполітичних акторів на процеси розроблення й реалізації публічної політики, власне кажучи, для сучасного періоду становлення та розвитку публічної політики характерним є не тільки розширення її суб'єктного складника (державна, політичні діячі й політичні організації, громадянське суспільство, що зростає, лідери громадської думки, різноманітні спілки і рухи), а також і формування нового рівня соціальних інтеракцій між ними в горизонтальній і вертикальній площині, інституціоналізація нових системних взаємозв'язків завдяки активізації механізмів самоорганізації й активізації зворотного зв'язку між громадськими і державними секторами, що є передумовою формування нових соціальних (передусім суспільно-політичних) відносин, формування ефективного суб'єктного складника, а також нового функціоналу, наприклад інституціоналізації функції громадського контролю в публічній політиці.

Характерними ознаками сучасного періоду розвитку держави і суспільства є збільшення впливу різноманітних акторів (передусім – зростання громадських) на процеси розроблення й реалізації публічної політики, що супроводжується зростанням тотальної недовіри суспільства до формальних політико-адміністративних інститутів, слабкістю й неефективністю держави як політичного інституту та її неспроможністю реалізовувати власні функції відносно суспільства, передусім в аспекті надання публічних по-

слут, відповідно, це супроводжується зростанням громадянської свідомості й активності, бажанням впливати на процеси у сфері публічної політики і публічного управління, що відбувається на тлі посилення комунікаційних інтеракцій і відкритості інформаційних потоків.

Таким чином, зростання і розвиток громадянського суспільства підштовхує до змін державу в напрямі розроблення нових стратегій, підходів до взаємин не тільки з суспільними інститутами (вертикальні управлінські ієрархії), але також і вдосконалення горизонтальних інтеракцій у площині політико-адміністративного управління. Подібні об'єктивні процеси є базисом для формування нового типу управлінських відносин, зміни управлінської системи в цілому, базисом якої є структурні й функціональні зміни, побудовані за принципами відкритості, координації, відповідальності, колегіальності і співробітництва державних і громадських інститутів. Фактично йдеться про формування нового типу інтегрованого управління, у цілому про виникнення нового напрямку – *управління публічною політикою* і розширення функціоналу безпосередньо *публічного управління*, вектор якого має бути спрямовано на розроблення стратегій і механізмів управління новими інституціональними утвореннями. Підкреслимо, що сучасна (демократична) держава повинна реалізовувати у своїй політиці публічні цінності, інтереси і прагнення громадянського суспільства, отже йдеться про інституціональну та функціональну еволюцію держави і, відповідно, її управлінських функцій у напрямі розвитку нових принципів, передусім координації, діалогу, співробітництва.

Подібні процеси є базисом формування двох нових систем – *публічної влади* і *управління публічною політикою*, метою яких повинна бути ефективна політико-управлінська діяльність, спрямована на досягнення суспільного блага, розвиток і зміцнення держави і громадянського суспільства. І в цьому контексті варто підкреслити, що відбуваються зміни і в методологічному навантаженні змістовних характеристик термінів “політика” і “політичне” в контексті включення саме традиційно неполітичного – громадського складника до сфери політичної.

Можливого дисонансу вдалось уникнути завдяки виділенню в зарубіжній науці про політику двох складників. Перший – *Public policy* як система і процес взаємодії державних (владних) і недержавних (представники громадських організацій, бізнесу, експертне середовище) акторів, результатом якої є розроблення й реалізація політико-управлінських рішень, як вплив на формування стратегічного курсу держави як у цілому, так і в різних сферах життєдіяльності суспільства, фактично існування й функціонування влади в інтересах суспільства, державного і суспільного розвитку загалом. Другий – *Public administration*, що включає в себе здебільшого діяльність органів виконавчої гілки влади, їхній менеджеріальний аспект, але в аспекті постійних інтеракцій з іншими суб'єктами, як *Public*, так і *State*, із суттєвим акцентом і суттєвою вагою впливу недержавних – громадянського суспільства, експертного середовища, бізнесу.

У цьому контексті Р. Роудс на основі аналізу сучасних соціальних процесів і діяльності урядових структур у Британії достатньо оригінально їх характеризує як “новий метод управління: управління без уряду” [8]. При цьому абсолютно справедливою є його теза про те, що в умовах глобалізації, зміни кордонів, зростання громадянської активності та, відповідно, зміни ролі й функцій держави, що відбуваються навіть у багатьох країнах із різним

рівнем політичного і соціально-економічного розвитку, необхідно визначати нові принципи і методи управління, розширюючи його функціонально та інституційно за рахунок включення інститутів громадянського суспільства в нову управлінську систему (*публічного управління*), а саме її розширення за рахунок дієвої участі громадянського суспільства.

Новою якісною ознакою такої системи управління є трансформація публічної політики і управління від переважно вертикальних (бюрократичних) взаємозв'язків до нових – горизонтальних систем у публічній політиці, з особливим значенням і формуванням дієвих інтеракцій рівноправних суб'єктів – держави, громадянського суспільства і бізнесу. В англійській термінології з'являється нове концептуальне поняття – *governance of public policy* [6], яке змінює акценти системи управлінських впливів у бік не тільки спільної діяльності розширеного суб'єкта управління щодо впливу на публічну політику і управління в аспекті прийняття стратегічних рішень, а й формування системи спільної відповідальності за реалізацію обраного курсу, програм, векторів розвитку держави і суспільства в різних сферах публічної діяльності.

У цьому контексті К. Чебіт підкреслює, що у кризових ситуаціях та умовах надзвичайно посилюється суспільний інтерес до діяльності урядових структур, очікування того, що діяльність уряду повинна змінюватися у напрямі адаптації до нових викликів і прагнень суспільства, потреб розвитку держави. Фактично йдеться про перспективу формування інтегративної (кооперативної) моделі ефективного уряду, який буде реалізовувати політико-управлінську діяльність у публічному просторі. Відповідно, методологічними й аксіологічними складниками такої управлінської системи повинні бути: ефективна діяльність, розроблення системи базових принципів і чітких механізмів відповідальності, сильне лідерство, стратегічне планування і ризик-менеджмент [6].

Важливим аспектом є також питання щодо інституційних перетворень і дієвості самих нових інститутів, які з'являються в результаті модернізаційних реформ. Погоджуємося з думкою, що підвищення ефективності публічної політики залежить від "інституціонального картування" ролей суб'єктів її розроблення та реалізації, ступеня їхньої відповідальності та рівня інтеракцій.

Також суттєвим фактором, на який треба звернути особливу увагу, у сучасному суспільстві в контексті формування публічної політики є розроблення механізмів посиленого розвитку людського капіталу, відповідно і його впливу та ваги в системі суспільно-політичних відносин, що передбачає новий імператив – формування якісно і аксіологічно відмінного від теперішнього, на основі всебічного розвитку людини, громадянина з високим рівнем політичної культури, свідомості, громадянської активності.

Погоджуємося з думкою К. Левіс і Д. Марш, що спільне і сітьове управління фіксує увагу на відносинах між урядом і громадянським суспільством, і кожний із них має нормативні й емпіричні аспекти [7]. За таких умов формування публічної політики має здійснюватися, відповідно до інших структурно-функціональних параметрів, виходячи з нового рівня інтеракцій суб'єктів публічної політики – державного і громадського рівнів, певної *командної роботи*, яка передбачає їхню взаємодію, співробітництво, координацію, діалог і відповідальність.

У цьому контексті відзначимо, що фактично змінюються принципи і методи формування нового рівня інституціоналізації політико-адміністратив-

ної системи й управління – перехід від традиційного розмежування площини політичного і адміністративного, акцентуалізації менеджеріального і бюрократичного підходу до більш широких системних взаємозв'язків, суттєве зменшення монополії держави, її регулятивної діяльності в аспекті виконання функцій публічного управління.

Фактично йдеться про те, що уточнення суб'єктного складника *політики і площини політичного* та взаємозв'язків між ними потребує також і пошук нових форм, принципів і моделей ефективного управління публічною політикою, відповідно до сучасних завдань розвитку держави і суспільства в період модернізаційних перетворень. Основою нових форм інтеракцій повинні бути організаційні, структурні й функціональні зміни, відповідно до посилення принципів координації, співробітництва, оптимального співвідношення централізації, децентралізації й деконцентрації не тільки у процесі формування нового рівня взаємин інститутів влади і громадянського суспільства, а також безпосередньо і в інтеракціях між різними рівнями структури державного управління (уряд, міністерства, відомства).

Також варто відзначити, ще один аспект актуалізації зазначених змін – це зміцнення держави як політичного інституту, головної ланки в системі управлінських відносин, передусім в аспекті виконання власних функцій, у т. ч. й політико-управлінських, враховуючи ускладнення й диференціацію складників системи публічного управління – організаційно, функціонально, інституціонально. Особливістю транзитивних держав є те, що для них характерними є інституціональна невизначеність, суспільно-політична нестабільність і відкритість питання щодо перспектив реалізації визначених стратегій розвитку держави і суспільства. За таких умов знижується вплив прийнятих офіційних політико-правових норм регуляції суспільного життя, натомість посилюються вплив неофіційних, прихованих факторів, які в цілому послаблюють і розхилюють державу та її інститути, роль державних структур у процесах розроблення й реалізації публічної політики.

Одночасно йде розвиток громадянського суспільства, інституціоналізація нових суб'єктів у площині публічного управління, відносин між ними, посилюється вплив громадянських ініціатив, що фактично свідчить про процес *інституціоналізації публічності* завдяки новим формам взаємин держави і суспільства, що має закріплюватися відповідними політико-правовими та регулятивними нормами в умовах розвитку нового комунікативного простору, ініціації ефективних суспільних обговорень, громадських дискусій, розвитку публічних платформ деліберативної демократії.

У цьому процесі важливою особливістю є те, що всі учасники (державні та громадські) повинні керуватися саме прагненням досягнення *суспільного блага*, а не власних корисних цілей і преференцій – соціальних або матеріально-економічних, бізнесових. Отже, важливим у процесі інституціоналізації нових форм і відносин є виявлення й розв'язання суперечностей між приватним і суспільно-державними цілями та інтересами, формування нових консолідаційних цінностей, наближення морально-етичних і раціональних підходів, державної і публічної сфер у процесах формування нового рівня суб'єктності публічної політики і управління. Держава в цьому контексті повинна відповідно реагувати на ускладнення і різноманітність публічної сфери, зростання громадянськості суспільства, відповідно модернізуючи власні інститути і системи управління.

Фактично сучасна держава у світі, який швидко змінюється й модернізується, набуває нової якості, власної ролі у відносинах із суспільством, виконуючи власні функції, обмежуючи своє втручання в різні сфери життєдіяльності людини, суспільства в цілому, нав'язування визначених нею одноосібно правил гри. Трансформація сучасної держави як політичного інституту є складником процесу демократизації владно-суспільних і управлінських відносин і повинна відбуватися в напрямі його підконтрольності громадянському суспільству, з оптимальним перерозподілом владних повноважень між державою, місцевим самоврядуванням, інститутами громадянського суспільства, посиленням самоврядних функцій у напрямі модифікації моделі сучасної держави, зміни її ролі в суспільстві, яке активно трансформується.

Подібні процеси і зміни потребують формування якісно нового рівня управлінської системи, враховуючи її ускладнення, передусім розширення суб'єктного складника і формування нового рівня горизонтальних і вертикальних інтеракцій, що повинні об'єднувати функціонування державних, громадських, муніципальних і змішаних структур у напрямі реалізації інтересів загальнонаціональних, місцевих громад, вирішення суспільних проблем у цілому. Підкреслимо, що йдеться не про систему послаблення "центру" на користь громадам, а саме про формування якісно нової системи *публічного управління*, в основі якої є перерозподіл функцій, коли кожна ланка, суб'єктний складник управління наділено відповідними достатніми повноваженнями, ресурсами задля ефективного виконання власних функцій, у цілому – взаємодія влади і громадян, державних, громадських, муніципальних і бізнес-структур, спрямованих на вирішення спільних проблем, виробництво суспільних благ, ефективну діяльність з реалізації політико-управлінських рішень.

Концептуальність і нова якість сучасної системи публічного управління відрізняється тим, що для процесів, які відбуваються в управлінських відносинах, характерним є новий управлінський інструментарій регулятивного впливу, що формується в результаті спільної взаємодії, компромісу учасників, зацікавлених у спільних рішеннях груп.

К. Худ у цьому контексті підкреслює, що державні інститути повинні створювати необхідні рамки для процесів суспільної (громадської) активності й підштовхувати громадян до самостійного розв'язання проблем. Також держава повинна координувати відповідно до встановлених правил економічну та інші види соціальної діяльності й виконувати роботи або надавати послуги у випадках, якщо це є необхідним з умов безпеки або якщо ці послуги держава може виконати більш ефективно і з меншими витратами. Але якщо ці функції можуть виконати недержавні суб'єкти, держава не повинна втручатись або заважати їхній реалізації [5]. Логічним подовженням нового рівня інтеракцій держави і суспільства є питання щодо необхідності формування нових політико-управлінських систем публічної політики, а також нових підходів, визначення методології управління публічною політикою.

На наш погляд, йдеться про нову якість і вагомість управлінських структур в їхніх взаєминах із площиною політичного, їхньої ролі у формуванні й реалізації публічної політики, чим, можливо, і пояснюється інституціоналізація нового напрямку в науці *public administration*, а саме, *governance of public policy*, особливістю і завданням якого є аналіз відносин суб'єктів публічної політики в нових умовах, передусім у горизонтальній площині (громадянське суспільство, політичні партії, бізнес), а також їхньої інтеракції з державою в контексті роз-

роблення ефективної системи і методів публічного управління, спрямованих на підвищення управлінських функцій сучасної держави як демократичного політичного інституту. Погоджуємося з думкою Л. Сморгунова, який вважає, що *governance* розширює традиційне розуміння управління з точки зору набуття ним нових інтегративних якостей (формування мережевих комунікативних зв'язків між державними і недержавними акторами), а також зміщення акценту в політичних процесах на політико-управлінські процеси [2].

Абсолютно справедливою є думка, що сучасні зміни в політико-управлінських та адміністративних інтераціонаціях, у цілому у відносинах держави і суспільства створили нове методологічне й аксіологічне підґрунтя в аспекті формування нового напрямку знань – *управління публічною політикою* як процесу становлення та розвитку системи корпоративного управління, в основі якої – набуття нових якісних ознак у реалізації функцій цілепокладання, оптимального періоду в досягненні визначених стратегій розвитку держави і суспільства, успішне здійснення модернізаційних реформ, якісне оновлення і дієвість сучасних суспільно-політичних інститутів.

У цьому контексті надзвичайно посилюється роль державного менеджменту як функції регуляції нового типу управлінських соціальних відносин, діяльності виконавчої гілки влади, інституціоналізації суб'єктів нового рівня (владно-громадського), у цілому – реалізації завдань публічної політики. Поділяємо думку К. Чебіт, що різні прояви кризи (політичні, економічні, соціальні) сприяють зростанню суспільного інтересу до дій влади, уряду, підштовхуючи їх до необхідності якісних змін і реформ [6].

Фактично йдеться про те, що імперативом успішного управління в нових модернізованих державах є формування багаторівневої, багатоаспектної і багатифункціональної системи, що спирається на відповідну структуру управління – з делегованим функціональним розподілом, сильним лідерством, організаційною культурою і розвиненими комунікаціями, у цілому – ефективну діяльність, що включає стратегічне планування, ризик-менеджмент, моніторинг оцінювання й ефективності, гнучкі й динамічні принципи управління [4].

На нашу думку, формування системи публічного управління повинно здійснюватися як процес утворення нових механізмів, систем, можливо, корпоративних асоціацій із подальшим розширенням їхніх функцій на всіх рівнях управлінської вертикалі, що особливо актуально в сучасних умовах посилення процесів децентралізації в Україні, адже це зумовлено об'єктивними факторами – у різних сферах і на різних рівнях управлінської вертикалі збільшується кількість суб'єктів розроблення й реалізації політики, а також суб'єктивними, передусім – зростанням інтересу й інструментів впливу на політику з боку неполітичних (громадськість, бізнес) акторів, розвиток системи державно-приватного партнерства, у цілому – суттєве збільшення впливу громадянської участі на процеси політики й управління.

Підкреслимо, що в останні десятиріччя надзвичайний вплив на формування політико-управлінських процесів в Україні мають соціокультурні фактори, передусім моральні, духовні, йде швидке формування соціальних рухів, суспільної ментальності, спрямованих на відображення й закріплення їх у публічній політиці, чим, власне, і пояснюється формування суспільної потреби у громадян бути включеними у процес розроблення й реалізації публічної політики.

Фактично йдеться про суттєві якісні зміни, що спираються на партисипативні (учасницькі) принципи як фактор розвитку, що сприяє поступовому

формуванню й інституціоналізації нових партисипативних інститутів. За таких умов можливе поступове формування ефективної системи політико-управлінських відносин, що діятиме у площині співробітництва і взаємовигоди державних і приватних структур із тенденцією формування й упровадження політики “знизу” за допомогою відповідних інститутів та механізмів, виходячи з принципів самоврядних ініціатив.

Висновки з цього дослідження і перспективи подальших розвідок у цьому напрямі. Таким чином, нова якість публічної політики і публічного управління є пов’язаною з суспільно-політичними змінами, є наслідком цих змін, сприяє формуванню й дієвому запровадженню в політико-управлінську діяльність нових принципів – відкритості, прозорості, координації, співробітництва, спільної відповідальності держави і недержавних акторів. Подібні процеси все активніше включаються в суб’єктний рівень політики і управління, що є базисом формування нової управлінської системи – *управління публічною політикою*, корпоративного управління, особливість якого полягає в інституціоналізації нових взаємин, побудованих на посиленні суб’єктності горизонтальних взаємозв’язків, відносин держави з недержавними акторами – громадянським суспільством, бізнесом, що трансформує публічну політику в напрямі пошуку нових форм і сфер спільної діяльності – прийняття рішень, відповідальності за них, інтеграції інтересів держави і громадянського суспільства, формування й координації інтегрованих зусиль і спроможностей, спрямованих на реалізацію визначених публічних цілей і завдань. Отримані результати дослідження актуалізують подальший аналіз розвитку системи управління публічною політикою в контексті визначення її методології та практичної реалізації в аспекті вдосконалення функції держави і посилення суб’єктності громадянського суспільства.

Список використаних джерел

1. Телешун С. О., Рейтерович І. В., Ситник С. В. Публічна політика у сучасних умовах реформування системи державного управління : наук. розробка. Київ : НАДУ, 2014. 52 с.
2. Сморгунів Л. В. Управляемость и сетевое политическое управление. *Власть*. 2014. № 1. С. 5–14.
3. Телешун С. О., Ситник С. В., Рейтерович І. В. Сутність публічної політики: контекст політики та публічного управління. *Вісник Національної академії державного управління при Президентові України*. Серія : Політичні науки. 2015. № 4. С. 23–30.
4. Building Better Governance. Commonwealth of Australia. (Report). Barton, 2007. URL: <https://contas.tcu.gov.br/etcu/ObterDocumentoSisdoc>.
5. Hood C. The tools of government. URL: https://link.springer.com/chapter/10.1007/978-1-349-17169-9_7.
6. Charbit Cl. Governance of Public Policy in Decentralized Contexts. A Multi-Level Approach. *OECD Regional Development Working Papers*. URL: <https://www.oecd.org/governance/regional-policy/48724565.pdf>.
7. Lewis Ch., Marsh D. Network governance and public administration in Policy Making: Federal Community Cabinets in Australia. *Australian Journal of Public Administration*. 2012, Vol. 71, Issue 1. P. 6–19.
8. Rhodes R. A. W. The New Governance: Governing without Government. *Political Studies*. 1996. XLIV. URL: <https://onlinelibrary.wiley.com/toc/14679248/1996/44/4>.

References

1. Teleshun, O.S., Rejterovych, I.V., Sytnyk, S.V. (2014). Publichna polityka u suchasnykh umovakh reformuvannya systemy derzhavnoho upravlinnia: nauk. rozrobka. Kyiv: NADU [in Ukrainian].
2. Smorhunov, L.V. (2014). Upravliaemost i setevoe polytycheskoe upravlenye. *Vlast – Power*, 1, 5–14 [in Russian].

3. Teleshun, O.S., Sytnyk, S.V., Rejterovych, I.V. (2015). Sutnist publichnoi polityky: kontekst polityky ta publichnoho upravlinnia. *Visnyk NADU*. Ser.: Politychni nauky, 4, 23–30 [in Ukrainian].
4. Building Better Governance. Commonwealth of Australia. (Report). Barton, 2007. URL: <https://contas.tcu.gov.br/etcu/ObterDocumentoSisdoc>.
5. Hood, C. The tools of government. https://link.springer.com/chapter/10.1007/978-1-349-17169-9_7.
6. Charbit, Cl. Governance of Public Policy in Decentralized Contexts. A Multi-Level Approach. *OECD Regional Development Working Papers*. URL: <https://www.oecd.org/governance/regional-policy/48724565.pdf>.
7. Lewis, Ch., Marsh, D. (2012). Network governance and public administration in Policy Making: Federal Community Cabinets in Australia. *Australian Journal of Public Administration*, vol. 71, issue 1, 6–19.
8. Rhodes, R.A.W. The New Governance: Governing without Government // *Political Studies* (1996) XLIV: URL: <https://onlinelibrary.wiley.com/toc/14679248/1996/44/4>.
9. Rhodes, R. A. W. The New Governance: Governing without Government. *Political Studies*. 1996. XLIV. URL: <https://onlinelibrary.wiley.com/toc/14679248/1996/44/4>.

Holub V. V., *Doctor of Public Administration, Full Professor, Full Professor of Social and Socially-Powerful Relations Department, NAPA, Kyiv*
ORCID 0000-0003-4790-4819

PUBLIC POLICY ADMINISTRATION: CONCEPTUALIZATION OF THE CONCEPT IN MODERN CHALLENGES

This article deals with the analysis of the basic approaches to the understanding of such concepts as “public policy and public administration” in modern challenges and also the background of institutionalization of new forms of government and civil society relations. It is determined that imperative to successful governance in new modernized countries is the formation of multilevel, multi-aspect and multifunctional system that is based on the corresponding structure of public policy administration. The formation of effective public policy, efficient system of its administration, conceptualization and definition of meaningful features of public policy administration in the context of rationalization of modern state functions and social development is the important part of the state development.

The paper objective is to analyze of the process of institutionalization of new forms of government and civil society relations, increasing the dynamics of non-political actors’ participation according to the conceptualization of new areas of research - public policy administration. A feature of modern period of the state and society development is increasing of different actors’ influence on the processes of public policy formulation and implementation, growth of civic consciousness and activity, desire to influence the process in public policy and administration that occurs against the background of the strengthening of communication interactions and opening of information flows.

Similar objective processes are the basis for the formation of new type of administration relations, changes in administration system as a whole, which is based on the structural and functional changes, which are founded on openness, coordination, responsibility, collegiality and cooperation of state and public institutions. Formation of a new type of integrated administration - public policy administration is going and its vector should be directed to the development of strategies and mechanisms of new institutional entities administrations. The basis of new forms of interaction should be organizational, structural and functional changes in accordance with the strengthened principles of coordination, cooperation and decentralization, which contributes to the formation of new system of public administration.

New quality of public policy and public administration is connected to and is a consequence of social and political changes, institutionalization of new forms of government and civil society relations that promotes the formation of public policy administration system. The results actualized further researches in the context of improving the state functions and strengthening the subjectivity of civil society in transit states.

Key words: administration of public policy, public administration, public authority, management relations, institutional changes, corporate governance.

Надійшла до редакції 13.11.2019 р.